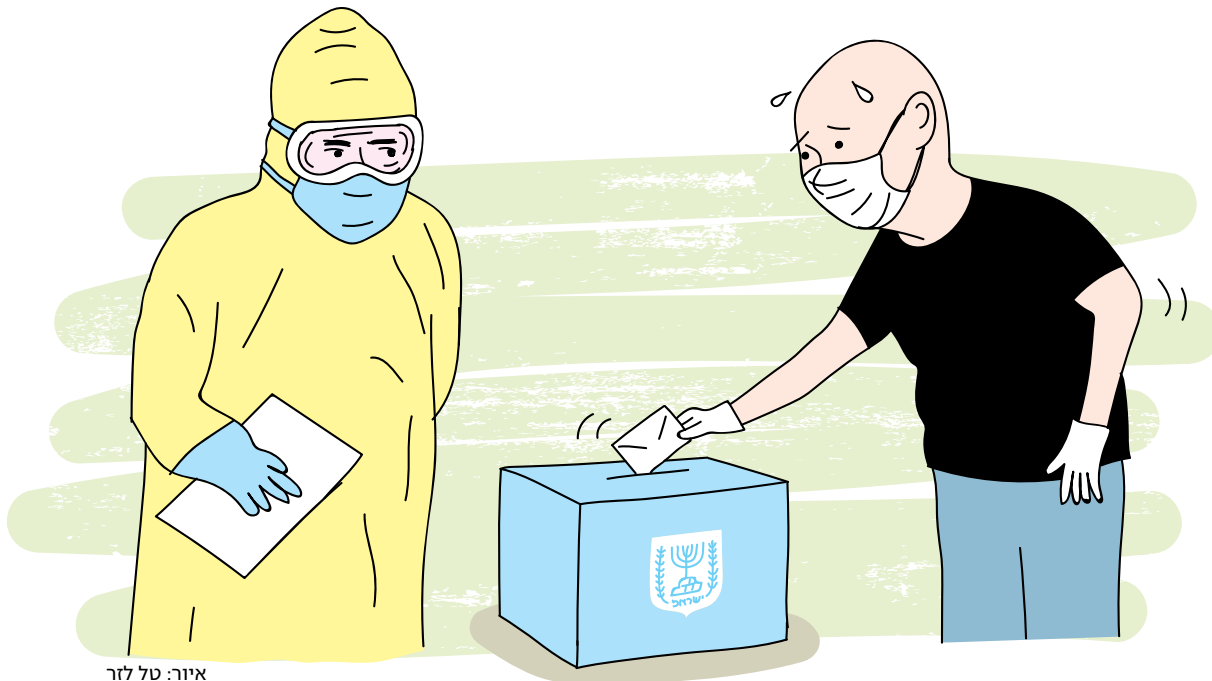

יאיר ניצני מרים גבה

שדות של וירוסים

דווקא בשבוע שכולו דיווחים על קורונה, חזרתי מחו"ל מצונן, משתעל וצורד. תיכף הבנתי שיש בזה גם יתרונות

איור: טל לזר

ילבש תחפושת של ספיידרמן עם קורונה? האם גם חבי לות שמגיעות מסין צריכות להיכנס לבידוד של 14 יום בתל השומר? והאם עובדי הדואר לא זקוקים לתלבושת מיוחדת נגד קורונה?

זה כמובן רק עניין של זמן עד שנראה בטלוויזיה את תוכנית הריאליטי "הישרדות" – איי הקורונה, כשבכל שבוע יכריזו הקריין בפרומו "הווירוס אמר את דברו", ואחד המתמודדים, בבגד ים ובמסיכה, ישולח לבידוד באי המתים.

וכמה זמן ייקח למפרסמים לקחת ניצולה מ"ספינת הקורונה" לקמפיין שבו היא תגיד: "מאז הבידוד בקרוו היפני, המסיכה היחידה שאני משתמשת בה היא מסיכת אבוקדו של 'פינקלשטיין קוסמטיקס'"; או קמפיין לתוכנית אנטי-וירוס – "נכון שחטפתי וירוס קורונה, אבל במחשב יש לי אנטי-וירוס של טוקיו-טק".

יש מצב שהקורונה תשפיע גם על שיעורי ההצבעה בבחירות. מי רוצה להיות במקום הומה אנשים, שאין לך מושג אם משהו מהם לא חזר מאיזה קרוו? מי יסכים לשבת בוועדת קלפי בכיתת בית ספר, כשאלפי אנשים עוברים על פניו?

אני מציע שגם את הבחירות נקיים בתנאי בידוד ועם בגדים מיוחדים, כולל מסיכות וכפפות. זה אמנם יקשה קצת את הזיהוי, אבל גם יקטין את הסיכוי לתגרות אלי-מות בין אוהדי המפלגות השונות. ועדיין, עם כל הבעיות, צריך גם לחשוב חיובי ולנצל את המצב לטובתנו. בזמן שענף הקרווים עומד לרדת מנכסיו, זה זמן טוב לפתח אפליקציות שמתאימות לאתגרי הת-קופה. אני, למשל, שוקל לפתח אפליקציה בסגנון שאזאם, רק לזיהוי שיעולים.

האפליקציה, שאפשר לקרוא לה אפי-צ', תדע להקליט בסתר שיעולים של אנשים בסביבתך ולזהות אם מדובר בשיעול קורונה מסוכן או סתם בשיעול ירידותי. כרגע אני עדיין בשלבי הפיתוח ומשתעל לתוך סירי. היא אומרת שהיא לא יכולה לעזור לי כרגע, כי היא בבידוד אחרי שבאה במגע עם טלפון סיני של וואווי. ●

yairn@israelhayom.co.il

למלמל משהו במין צחקוק דבילי, שבתוכו מסתתר השיעול. בנוסף, כמו תיכונסט שרוצה לעשן, מצאתי את עצמי לא פעם הולך להשתעל בשירותים.

אבל לא הכל שלילי. בביקור במסעדה נחשבת, שנראה שכל השולחנות בה תפוסים, השתעלתי מעט ומייד קיבלתי את החדר הפרטי. כך הבנתי שאפשר להפוך את היתרון לחיסרון. כשהגעתי לדואר וראיתי שיש תור ארוך, הפטורתי שיעול, ומייד פינו לי מקום ואפשרו לי לעקוף – אפילו בלי שהייתי צריך להגיע לשלב שבו אני אומר שאני מחכה להבילה מעלי אקספרס.

בינתיים, בעולם הגדול המגיפה ממשיכה להשתולל. בתחילה ניסו הפיליפינים והתאילנדים הרבים הממלאים את הארץ לעשות כל מאמץ כדי לברל את עצמם מה-סינים, אבל ביקור הקוריאנים הנגועים בישראל שינה את כל הכללים. עכשיו כל מה שמגיע מאסיה הוא חשוד, כולל מי שנסע פעם ביונדאי, אכל תאילנדי מוקפץ או חתך בסכין יפנית.

בניגוד לנעמה יששכר, שקיבלה כאן יחס של תושב חוזר עם זכויות עולה, אף אחד לא שלח את מטוס ראש הממשלה להביא ארצה את הישראלים מהספינה היפנית. שום פוליטיקאי לא קיבל את פניהם בשדה התעופה, וגם בתור כניות הטלוויזיה שמחו לראיין אותם כל עוד זה בסקייפ ולא אצלם באולפן.

תלמידים של בתי ספר מע-פולה ומבאר שבע, שהיו בקרבת הקוריאנים נושאי הנגיף, הוכו נסו לבידוד. באיטליה חלו כמה עשרות אנשים, ומי שחזר משם נבדק ומוכנס לבידוד, מה שמדעל כמה שאלות קיומיות לגבי המשך חיינו על הכדור ככלל ובישראל בפרט.

מי ירצה לעבוד כדייל/ת אוויר כשטיסה משולה לה-שתתפות ככפיל בסרט אקשן? איך נקבל את התחפושות שהזמנו בזול מסין? וגם אם נקבל – מי ירצה שהילד שלו

אם צריך להכתיר את האיבר של השבוע, זה כנראה המרפק. איבר זניח יחסית, שמטופל בדרך כלל על ידי אורתופדים, ואם נשווה את גופנו לבית, הוא חשוב בערך כמו ציר של דלת.

מבחינה מטאפורית, המרפק מזוהה יותר מכל כאיבר המפלס דרך באזורי צפיפות וסמל לאמביציה ולרצון לה-תקדם בחיים. אין לו את הוזהר של הראש, הרגישות של הלב, המיקום האסטרטגי של הבטן, או השימושיות, הנ-ראות והגישא ללק של כף היד.

ולמרות זאת, השבוע הוא השאיר אבק לכל שאר האי-ברים, בזכות מגיפת הקורונה. כולם דיברו השבוע בשבחי המרפק, ובראש מערכת יחסי הציבור שלו עומד גדי סר-קניק, הנחמן שי החדש, שבתשדיר טלוויזיה קורא להפנות את השיעולים רק אליו, ולא חלילה לאיבר אחר, שפחות מתאים למצבי חירום ולא מקפיד על חשאינות ויודע ל-ש-מור את הווירוסים לעצמו.

נכון שאפשר לראות במרפק את הפועל השחור שאמור לעשות את העבודה המלוכלכת של אכלוס החיידקים והחולירות כדי לפנות את כף היד הסנובית לפעולות מהנות יותר כמו אכילה, העברת תחנות בשלט ושליחת ווטסאפים. אבל לטעמי מדובר בלוחם אמיץ, שמוכן להק-ריב מעצמו בחזית המלחמה בקורונה, כדי שכפות הידיים יוכלו לישון בשקט בכיסים.

לא הייתי שם לב לתשדיר של גדי לולא חזרתי מחו"ל מצונן, משתעל וצורד, ובשבוע שכולו דיווחים על קורונה, זה לא המצב המועדף להיות בו. השילוב של חזרה מחו"ל ושיעול טורדני מציב אותך בעמדת החשוד המיידית בקורונה לייט, ובמקרה כזה עדיף אולי להחזיק סיגריה ביד כדי שיהיה תירוץ טוב יותר לשיעול – העיקר לא להישלח לבידוד. בקיצור, הרגשתי שהסביבה לא מתה על השיעולים שלי. כבר במטוס חזרה, ולמרות שחבשתי מסיכה, הבחנתי שה-דיילות ממעטות להתקרב אלי, ושהארוחה מוגשת לי עם כפפות וברתיעה מוסימית. הנוסעים מסביבי רמזו לי מה עלי לעשות לרעתם בתנועות ידיים שהצביעו כלפי מטה, בהחז-קת מצנח דמיוני ובזמזום חרישי של "שייפתח עלי, שייפתח". כשהגעתי לארץ, בני משפחתי אמנם שמחו, אבל שמרו על מרחק סבי, ביקשו שאניח את המתנות על השולחן ואתרחק, ואז נפנפו לי תודה מרחוק בלי חיבוקים או נשי-קות. אחת הבנות חבשה מסיכה והסבירה שהיא מתחפשת בפורים לרופאה מנתחת.

בלילות השיעולים שלי העירו את רעיתי. הגברת הראשונה רמזה לי, ולא בעדינות, שהיתה שמחה שאמצא לי חדר אחר לישון בו, כי קצת קשה לה עם נעירות החמור שלי, ואי אפשר לשמור בפברואר על טמפרטורה סבירה בחדר שבו כל החלונות פתוחים.

כשהלכתי לצפות במופע בהיכל התרבות והשתעלתי מעט, שמתי לב שאנשים מפנים אלי מבטים עוינים, כאילו חזר לאולם מחבל של דאעש. במהלך פגישת עם א', חבר ותיק, קיבלתי

שיחת טלפון מחבר אחר שביקש להחליף מילה עם א'. אבל כשרציתי להעביר את הטלפון שלי לא', הוא סימן לי בידו שאין שום סיכוי שהוא מקרב לפיו את מדרגת החיידקים שלי, ושהיה מעדיף לנשק עטלף.

ניסיתי להמציא שיטות שיצניעו את השיעול שלי. למשל,

בדואר היה תור ארוך, אז הפטורתי שיעול. מייד פינו לי מקום ואפשרו לי לעקוף – בלי שהייתי צריך להגיע לשלב שבו אני אומר שאני מחכה להבילה מעלי אקספרס